בכפר קטן וירוק בין ההרים חי ילד מתוק בשם **דניאל**. דניאל אהב מאוד לרוץ בשדות, לטפס על עצים ולשאול שאלות.

ערב אחד, בזמן שישב עם סבא אליהו על המרפסת והביט בכוכבים המנצנצים, שאל דניאל: "סבא, המורה בחדר אמר לנו היום שהמצוות מקרבות אותנו לה'. אבל ה' נמצא בשמיים ואנחנו כאן בארץ. איך מצווה שאני עושה פה למטה יכולה לקרב אותי אליו?"

סבא אליהו חייך, ליטף את זקנו הלבן ואמר: "דניאל, בא נספר לך סוד על חוטים של אור".

"תאר לעצמך", אמר סבא, "שבכל פעם שאנחנו עושים מצווה, אנחנו לא רק מקיימים חוק – אנחנו **מדליקים חוט של אור שמחבר בינינו לבין ה'**."

"חוט של אור?" עיניו של דניאל נפערו לרווחה.

"כן", הנהן סבא. "המילה 'מצווה' מגיעה גם מהמילה **'צוותא'** – שפירושה חיבור ושותפות. כשאתה עושה מצווה, אתה הופך להיות שותף של ה' בבריאת העולם, והלב שלך מתמלא באור שלו."

"אבל סבא, אני רק ילד קטן. אילו מצוות אני כבר יכול לעשות כדי להרגיש קרוב?" שאל דניאל בספקנות.

סבא לקח את ידו של דניאל ואמר: "מחר בבוקר, נצא למסע קטן ותראה בעצמך".

למחרת בבוקר, דניאל וסבא יצאו לדרך.

בשער החצר הם פגשו את אלון, חברו של דניאל, שהיה עצוב כי הצעצוע שלו נשבר. דניאל הרגיש רצון עז לעזור. הוא ניגש אל אלון, חיבק אותו והציע: "אל תדאג, בוא נשחק יחד במשחק שלי!" אלון מיד חייך.

סבא לחש לדניאל: "דניאל, קיימת עכשיו מצווה של 'וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ'. הרגשת את זה?"

דניאל הניח את ידו על החזה וחייך. "כן סבא, הרגשתי פתאום חמימות נעימה בלב, כאילו מישהו מחבק אותי מבפנים."

"זה החוט הראשון של האור," אמר סבא. "ה' אוהב את הבריות שלו, וכשאתה משמח אותן, אתה נהיה דומה לו וקרוב אליו."

בצהריים, כשהשמש קפחה, הם ישבו תחת עץ אלון גדול לאכול לחם ופרי. לפני שדניאל נגס בלחם, הוא עצם את עיניו וכיוון בכל ליבו: *"בָּרוּךְ אַתָּה ה' ... הַמּוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ"*. הוא פתח את עיניו, הביט בלחם, ופתאום הרגיש אסיר תודה על האוכל, על העצים ועל העולם היפה.

"סבא!" קרא דניאל. "כשבירכתי והודיתי לה', הרגשתי שהוא ממש פה איתנו, דואג לנו לאוכל!"

"נכון מאוד," אמר סבא ברוך. "הברכה היא כמו טלפון ישיר לה'. כשאתה מודה לו, אתה פותח את הדלת של הלב שלך והקדושה שלו נכנסת פנימה."

בדרך חזרה הביתה, ראה דניאל מטבע נוצץ על השביל. הוא הרים אותו, רץ אל קופת הצדקה שעמדה בפתח בית הכנסת, ושלשל את המטבע פנימה ב'קליק' קטן.

באותו רגע, דניאל הרגיש כאילו הוא התעלה קצת מעל האדמה. שמחה טהורה מילאה אותו.

כשחזרו הביתה והשמש החלה לשקוע, דניאל כבר לא היה צריך לשאול שום שאלה. הוא הביט בסבא ואמר: "סבא, הבנתי. המצוות הן לא משימות קשות שחייבים לעשות רק כי אמרו לנו. המצוות הן מתנות. בכל פעם שאני עושה מצווה – בין אדם לחברו או בין אדם למקום – אני מרגיש את ה' קרוב אליי, ממש פה בתוך הלב שלי."

סבא אליהו חיבק את דניאל בחום ואמר: "אשריך דניאל. המצוות הן הדרך שלנו לצעוד בעולם הזה יד ביד עם ה'. בכל מצווה ומצווה, הלב שלך נהיה משכן, בית קטן לאור הגדול שלו."

ומאז, בכל פעם שדניאל עשה מצווה – עזר לאמא, למד תורה, או אמר מילה טובה – הוא עצם לרגע את עיניו, וראה בעיני רוחו את חוט האור הנוצץ שמחבר אותו ישירות אל אבינו שבשמיים.